

Publicerad 2015-01-10 02:29 av calle_

Un peu solide humaine pire

Bland alla de där blåljusen som blinkade såg jag hur allting sakta tynade bort
Det var barndomen, kärleken och den förbannad ångesten som åkte iväg
Ingenting som du hade sagt hade kvar sin betydelse längre
Det tomrum du lämnade försökte jag fylla igen med allt jag kunde hitta
Men till slut kom vintern tillbaka och inga blommor ville växa
Inga konstverk ville skapas och ingen musik ville spelas

Två förlorare var det som blev av oss för det var det alla sa
Först ville vi inte tro det, men till slut tog vi förnuftet till fånga
Vi kommer alltid flyta runt i den lilla ån som två förlorare
Du och jag, i all evighet i denna gråa stad

Jag må kanske vara trasig och ingen högre makt kanske inte kan förlåta
Trots att våra kroppar bara är skapade av stjärnor och ord
Så faller allting till slut på plats
Som ett slags pussel, varje bit blir lagd helt omedvetet framför våra ögon

Så frågan återstår fortfarande i mitt huvud, något du glömde bort med tiden
Kommer himlen släppa in oss efter allt vi gjort tillsammans?
Det finns inga bilar härifrån och du lovade
Du lovade på ditt liv att vi skulle ta oss härifrån
Och du höll ditt löfte, du lovade på ditt liv att du skulle försvinna

Och det gjorde du

Jag hoppas att du drömmer om mig ibland om nätterna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren calle_ med Poeter.se id #47263 innehar upphovsrätten